

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. Пазарджик, 11.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Албена Г. Палова
Мариана Ил. Димитрова

при участието на секретаря Галина Г. Младенова
като разгледа докладваното от Красимир Г. Ненчев Въззивно гражданско дело № 20215200500774 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258 и сл.от ГПК – *въззивно обжалване*.

Районен съд Пазарджик е сезиран с искова молба подадена от търговското дружество *“Нати“ ЕООД гр. Перник, ЕИК 113547587*, със седалище и адрес на управление на дейността гр. Перник, ул. „Острица“ № 4, представлявано от Д.М.В., против търговското дружество *„МРР 2001“ ЕООД гр.София, ЕИК 201740660*, със седалище и адрес на управление на дейността гр. София, р-н „Красно село“, ж. к. „Хиподрума“, бл. 139А, вх. „Б“, ет. 5, ап. 46, представлявано от Д.Б.С..

С Решение № 376/ 21. 05.2021г. на районен съд Пазарджик постановено по гр. д. № 2646/2020г. по описа на същия съд, предявените искове са отхвърлени, като неоснователни.

Решението на районния съд се обжалва с въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство, подадена чрез пълномощника на страната. Във въззивната жалба се излагат съображения за неправилност на обжалваното решение, поради нарушение на материалния закон и необоснованост. Искането е да се отмени решението на районния съд и се постанови ново решение от въззивната инстанция по съществото на спора, с което се уважат предявените искове.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК не е постъпил писмен отговор от въззиваемата страна.

В открито съдебно заседание жалбоподателя поддържа въззивната жалба.

Пазарджишкият окръжен съд, след като обсъди основанията за неправилност на обжалваното съдебното решение които са посочени във въззивната жалба и събраните доказателства пред първата инстанция, при спазване разпоредбата на чл. 235 от ГПК, прие за установено следното:

Въззивната жалба е **процесуално допустима**.

Жалбата е подадена от *активно легитимирана страна* (ищец в производството пред районния съд).

Жалбата е подадена в *преклузивния двуседмичен срок по чл.259 ал. 1 от ГПК*.

В текста на чл. 269 от ГПК.В. посочени правомощията на въззивния съд при проверка на обжалваното съдебно

решение. Посочено е ,че съдът служебно се произнася **по валидността** на решението . По **допустимостта** на решението в обжалваната му част . По останалите въпроси въззивната инстанция е **ограничена от посоченото в жалбата** .

Във въззивната жалба не се съдържат оплаквания за нищожност на обжалваното съдебно решение или за неговата процесуална недопустимост. Възраженията са във връзка с неправилността на съдебното решение.

I. По приложимото материално право.

От съдържанието на представените „invoice“ фактури се установява ,че ищеца е доставил на ответника течен М.В.ород в бутилки. От извършената служебна справка за търговската регистрация на ищцовото дружество се установява ,че дружеството по занятие извършва сделки по продажба на течен М.В.ород в бутилки. Ето защо процесните доставки могат да се определят,като „**търговски сделки** „ по субективния /стопански/ критерии на чл. 286 ал. 1 и ал.3 от ТЗ. При положение ,че сделката е търговска за едната страна приложение следва да намери разпоредбата на чл. 287 от ТЗ(разпоредбите за търговски сделки ще се прилагат и за двете страни). По неуредените въпроси в ТЗ приложение следва да намери разпоредбата на чл. 288 от ТЗ и по конкретно разпоредбите на ЗЗД.

II. По съществуването на спора.

От приложените към исковата молба писмени доказателства се установява ,че за доставките на течен М.В.ород в бутилки ищцовото дружество е издало следните документи :

1/ „invoice“ фактура № 4794/21. 07. 2017г.

Към тази фактура са издадени две стокови разписки от 17. 07. 2017г. и от 21. 07. 2017г. за получаване на стоката . Фактурата е на стойност **1152лв. с ДДС.** __

2/ „invoice“ фактура № 4803/28. 07. 2017г.

Към тази фактура са издадени две стокови разписки от 21. 07. 2017г. и от 27. 07. 2017г. за получаване на стоката . Фактурата е на стойност **1382,40лв. с ДДС.** __

3/ „invoice“ фактура № 4822/04. 08. 2017г.

Към тази фактура е издадена една стокова разписка от 03. 08. 2017г. за получаване на стоката . __

Фактурата е на стойност **768лв. с ДДС.** __

Общата стойност на извършените доставки е **3302,40лв. с ДДС.**

Във фактурите е посочен съставителя на документа (лицето Красимир Стойнев)и датата на получаване на стоката. В две от фактурите е посочено името на лицето ,което е получило стоката(М.В.) . Фактурите са подписани от съставителя на документа

В стоковите разписки е посочена фактурата ,за която са издадени, стойността на фактурата , датата на издаването на стоковата разписка и номера на превозното средство , с което е доставена стоката. Стоковите разписки носят подписите на лицето , което е предало и приело стоката.

За да отхвърли исковите районния съд е приел ,че по делото не е установено страните да са сключили валиден договор за търговска продажба по чл. 318 от ТЗ . Мотивирал е извода си с обстоятелството ,че фактурите не са подписани от представител на ответното дружество в графата „получател „ ,а само от съставителя на документа (представител на дружеството доставчик) .

Този извод на районния съд е неправилен , тъй като не е съобразен със съдебната практика на ВКС по този въпрос, както и с доказателствата по делото . __

Въззивната инстанция счита ,че за доставките на течен М.В.ород в бутилки ,за които ищеца е издал процесните фактури следва да се приеме ,че между страните е сключен валиден договор за „търговска продажба“ по смисъла на чл. 318 ал. 1 от ТЗ във вр. с чл. 286 от ТЗ и чл. 183 ал. 1 от ЗЗД.

По своята правна природа договора за търговска продажба е неформален договор. Законът не изисква писмена или друга форма за сключването му , освен ако това не е установено от закона или от страните (чл. 293 ал. 1 от ТЗ). Валидното сключване на договора предполага страните да са постигнали съгласие по основните елементи на договора за продажба – предмета и цената на договора . За разлика от продажбата по гражданското право,търговската продажба представлява валиден договор дори когато страните не са определили цената ,нито пък е уговорено как ще бъде определена (чл. 326 от ТЗ). В настоящия казус съдът приема ,че е сключен валиден

писмен договор за търговска продажба, материализиран в издадените фактури и стоковите разписки към тях. Според утвърдената практика на ВКС (виж Р. № 96/ 26. 11. 2009г. по т. д. № 380/2009г. на I-во т. отд. на ВКС ; Р. № 23/ 07. 02. 2011г. по т. д. № 588/2010г. на II-ро т. отд. на ВКС ; Р. № 46/ 27. 03. 2009г. по т. д. № 454/2008г. на II-ро т. отд. на ВКС;) фактурата може да се приеме ,като доказателство за възникнало договорно правоотношение по договор за продажба,когато съдържа елементите на този вид договор –предмета на договора и продажната цена .Процесните фактури и стоковите разписки към тях съдържат тези елементи, като стоковите разписки са подписани от представители и на двете страни(дружеството-продавач и дружеството- купувач по сделките) .

Следва извода ,че страните са постигнали съгласие по основните елементи на договора за продажба,както и извода за валидно сключен договор за търговска продажба .

По отношение на съгласието между страните следва да се отбележи ,че според изискванията на Закона за счетоводството, първичния счетоводен документ(фактурата е първичен счетоводен документ) , когато е адресиран до външен получател не е необходимо да носи подписа на съставителя на документа и получателя на стоката (виж чл. 6 ал.1 от ЗСч). Само когато първичния счетоводен документ засяга дейността на предприятието е необходимо да носи името и подписа на съставителя на документа , но не и на получателя на стоката.

По тези съображения ,неправилен се явява извода на районния съд ,че след като във фактурите липсва подпис в графата „ получател „ ,това означава ,че няма съгласие на другата страна за сключването на договор за продажба, както и няма реално предаване на вещта от продавача на купувача.

В текста на чл. 327 ал. 1 от ТЗ е посочено,че купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката или на документите , които му дават право да я получи.

В текста на чл. 200 ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД е посочено ,че купувачът е длъжен да плати цената и да получи вещта . Плащането трябва да стане едновременно с предаването на вещта и на мястото ,където то се извършва .

Следователно , задължението на купувача да плати цената възниква след приемането на вещта , което е и задължение на купувача . Обстоятелството ,че стоката , която е описана в издадените фактури и стокови разписки е приета без възражение от купувача (чл. 324 от ТЗ и чл. 194 от ЗЗД) е доказано в съдебното производство.Този извод следва от съдържанието на фактурите и стоковите разписки. Във фактурите и стоковите разписки е посочена датата на получаване на стоката, лицето, което е предало и лицето , което е получило стоката .

Въззивната инстанция приема , ,че купувача е изпълнил договорното си задължение да получи вещта , но не е заплатил цената на продадената вещ .При положение ,че ответното дружество не е подало отговор на исковата молба по чл.131 от ГПК,в който да оспори твърденията на ищцовото дружество за неплащане на продажната цена,не е представило и посочило доказателства в тази насока ,следва да се приемат за верни обстоятелствата , които са изложени в исковата молба за неплащане на продажната цена .

На основание чл. 271 ал. 1 от ГПК решението на районния съд ще следва да се отмени изцяло и вместо него да се постанови друго такова ,по съществото на спора , като се уважат обективно съединените искове .

С оглед изхода на спора пред въззивната инстанция и на основание чл. 78 ал. 1 от ГПК ще следва да се осъди ответното дружество да заплати в полза на ищцовото дружество **сумата 701,13лв. ,** представляваща сторени съдебно – деловодни разноси пред двете инстанции.

Предвид на гореизложеното и на основание чл. 235 от ГПК и чл. 271 ал.1 от ГПК Пазарджишкия Окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА Решение № 376/ 21. 05.2021г. на районен съд Пазарджик постановено по гр. д. № 2646/2020г. по описа на същия съд, вместо което постановява:

ОСЪЖДА търговското дружество „МРР 2001“ ЕООД гр.София , ЕИК 201740660, със седалище и адрес на управление на дейността гр. София, р-н „Красно село „ , ж. к. „Хиподрума „ ,бл. 139А, вх. „Б“, ет. 5, ап. 46,

представлявано от Д.Б.С.,да заплати в полза на търговското дружество *“Нати“ ЕООД гр. Перник, ЕИК 113547587*, със седалище и адрес на управление на дейността гр. Перник , ул. „Острица“ № 4, представлявано от Д.М.В.,сумата **3302,40лв. с ДДС** , представляваща незаплатена продажна цена по три броя фактури(invoice“ фактура № 4794/21. 07. 2017г. е на стойност **1152лв. с ДДС.** ; invoice“ фактура № 4803/28. 07. 2017г на стойност **1382,40лв. с ДДС.** ; „invoice“ фактура № 4822/04. 08. 2017г. на стойност **768лв. с ДДС**) за доставка на течен М.В.ород в бутилки , ведно със законната лихва върху тази сума ,считано от датата па подаване на исковата молба в съда **29. 09. 2020г.** до окончателното изплащане на сумата , както и **сумата 701,13лв.** , представляваща сторени съдебно – деловодни разноски пред двете инстанции.

На основание чл. 280 ал. 3 т. 1 от ГПК решението на въззивната инстанция не подлежи на М.В.ционно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____